

РЕШЕНИЕ

№ 626

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8586** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрк. М. Д., като пълномощник на **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР)**, отдел „Пътна полиция“ срещу **РЕШЕНИЕ** от 05.08.2022г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 21^{-ви} с-в** по н.а.х. дело №7346 по описа за 2021г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Поддържа, че при правилно установените факти, съдът е достигнал до погрешни правни изводи относно квалификацията на нарушението. Като неправилно определя твърдението на СРС, че отразената в Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и Наказателното постановление (НП) нарушена разпоредба – чл.21, ал.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е неприложима и че е допуснато смесване на нормите на чл.21, ал.1 и чл.21, ал.2 ЗДвП. Сочи аргументи, че нарушената правна норма е била правилно определена и допълва, че в обжалваното НП скоростта, която е била разрешена е регламентирана в чл.21, ал.1 ЗДвП, тъй като автомобилът се е движил в рамките на населено място. При това смята, че не е налице основание за прилагане на ал.2 на чл.21, тъй като скоростта не е

различна от посочената в ал.1 за населено място. Допълва, че с неспазването на задължението по чл.21, ал.1 ЗДвП водачът на моторното превозно средство (МПС) създава опасност и/или застрашава останалите участници в движението. Изтъква, че от страна на нарушителя не са ангажирани никакви доказателства, опровергаващи направените в АУАН констатации, както и доказващи неговата невинност относно вмененото му нарушение. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде потвърдено НП №19-4332-016944/04.09.2019г., издадено от началник Сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – С. А. П., редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се явява, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СП), дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 19-4332-016944/04.09.2019 г., на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, на ответника по касация С. А. П., в качеството му на законен представител на фирма „Трейд Комерс БГ“ ООД, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 750 (седемстотин и петдесет) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП №19-4332-016944/ 04.09.2019г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следните факти: На 11.02.2019 г., в 12:58 часа, в [населено място], лек автомобил марка „Шкода С.“, с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС], собственост на „Трейд Комерс БГ“ ООД, със законен представител С. А. П., се е движил по [улица]с посока на движение от кв. Г. към [улица]срещу № 260 „Хюндай“, със скорост от 108 км/ч., установена след отчитане на допустимата грешка в полеви условия 3 км/ч. Нарушението било заснето с мобилна система за контрол на скоростта TFR1-M № 506, представляваща одобрен тип средство за измерване, която към датата на нарушението е преминала преглед за техническа изправност.

Решаващият състав е кредитирал приложения към процесното НП снимков материал като годно вещественно доказателствено средство, като от същия се установяват видът, марката и регистрационният номер на управлявания автомобил, както и измерената скорост. Приел е, че са спазени изискванията на Наредба №8121з-532 от 12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата на движение по пътищата (Наредба №8121з-532/2015г.) като е приложена снимка за разположението на АТСС, съгласно чл.10, ал.3 от Наредбата, местоположението на знак В26, въвеждащ ограничение на скоростта от 50 км/ч., което съответства на отразеното в протокол за използване на АТСС по образец от Приложение към чл.10, ал.1 от същата. От правна

страна първостепенният съд е приел, че е налице неправилна правна квалификация, тъй като видно от снимковия материал, при наличието на пътен знак В26 нарушението следва да бъде квалифицирано и описано като такова по чл.21, ал.2 ЗДвП, а не по ал.1 на същата разпоредба. Административно-наказващият орган, според съда, е допуснал смесване на двете разпоредби, като е посочил, че ограничението е въведено с пътен знак В26, а същевременно е посочено, че това ограничение е за движение в рамките на населено място.

Този извод на съда е неправилен.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 21^{ви} с-в.

С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното МПС. В ал. 2 на чл. 21 ЗДвП е предвидено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. За неизпълнение на забраната за превишаване на определената в закона или с пътен знак скорост в населено място, чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП предвижда административно наказание – „глоба“ от 700 лева и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, която е за превишаване над 50 км/ч., като за всеки следващи 5 км/ч. превишаване над 50 км/ч. глобата се увеличава с 50 лева, поради което наложеното в настоящия случай наказание е в предвидения в закона размер и не подлежи на корекция.

Безспорно, от събраните по делото доказателства, се установява, че ответникът по касация П. е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Същият, като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта за населено място. Не е налице основание за прилагане на чл. 21, ал. 2 ЗДвП, както е приел СРС, тъй като скоростта не се различава от тази, посочена в ал. 1 за населено място, т.е дори и да е наличен пътен знак В26 на пътното платно, това не е основание за прилагане на ал. 2 на сочената правна норма, тъй като обозначената на пътния знак и разрешената скорост по чл. 21, ал. 1 от закона не се различават. Съдът намира, че не е налице забрана за поставяне на пътен знак В26, упоменаващ разрешената максимална скорост в населени места, която да съвпада с нормативно установените стойности на скоростта по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. В разглеждания случай е установено, че П. е управлявал лек автомобил със скорост от 108 км/ч., тоест с 58 км/ч. над разрешената скорост от 50 км/ч., което е установено и заснето с радар TFR1-M с № 506, заснемащ и записващ дата, място, час, скорост и рег. № на МПС, данните от който са подробно описани както в АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП . Техническото средство е преминало периодична проверка за техническа изправност, видно от Протокол № 2-38-18/24.10.2018 г. на Лаборатория за проверка на радарни скоростомери и анализатори за алкохол в дъха, в който коректно е описан процесният радар с идентификационния му номер, а именно № 506/07.

Субект на нарушението по чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП е водачът превишил разрешената максимална скорост в населено място. Отговорността на собственика, по арг. от чл. 188 ЗДвП е субсидиарна – той отговаря само, ако не посочи на кого е предоставил МПС. В конкретния случай, ответникът по касация С. П. е попълнил декларация по чл. 188 ЗДвП, в която е посочил, че на посочените в клипа място, ден и час, лично той е управлявал процесния автомобил, поради което му е съставен АУАН. Съставеният

акт е връчен на лицето, като П. не е възразил върху бланката на АУАН, срещу констатациите, както и не се е възползвал и от правото си да подаде писмени възражения по чл. 44 ЗАНН.

Съгласно приложимата норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на обратното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението. Нито към момента на съставяне на АУАН, нито в предвидения от закона срок посоченият като нарушител П. е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Установеното в АУАН, относно извършване на деянието, съставляващо административното нарушение е оспорено в съдебната фаза на производството, без да са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават съдържащите се в АУАН фактически констатации.

Предвид изложеното, настоящият решаващ състав приема, че обжалваният съдебен акт следва да бъде ОТМЕНЕН, като постановен при наличие на касационно основание за отмяна – чл.348, ал.1, т.1, във вр. с ал.2, предл. 1^{-во} НПК и на основание чл.222, ал.1 АПК делото решено по същество, чрез ПОТВЪРЖАВАНЕ на НП.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 100 (сто) лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН (ДВ, бр. 94/29.11.2019 г.), във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ от 05.08.2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 21^{-ви} с-в по н.а.х. дело №7346 по описа за 2021г., като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №19-4332-016944 от 04.09.2019г., издадено от началник Сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА С. А. П., ЕГН [ЕГН], от [населено място] баня, да заплати на СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, представлявана от директор, сумата от 100 (сто) лева – разноски по адм. дело №8586/2022 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.

